

Az Úr elővette valahonnan az Ó

*Az Úr elővette valahonnan az Ó Kertjét.
Ebben a Kertben akkor nem volt semmi,
csak vonalakák és pontok, így: |||
||||| .. ||| ||||| Előkereste
valahonnan ezt a Kertet. Ó szerette volna,
ha így marad, mert így képzelte el,
hogy elfér még, mert elfér az a*

*Kert, és nyugton megvolt. Még nem vette
észre, mert nem használta fel. Az Úr
így gondolta el a Kertet. De történt
egyszer, talán, lehet, véletlenül, talán játék volt
csupán, hogy olyan erővel támaszkodott a tenyerével,
a könyökével az Ó Kertjére az Úr,
mivel megbillent az Úr, és ahogy megtámasztotta*

*magát, ettől a támaszkodástól az egész beindult,
pontok, vonalacskák, vadul, vademberek, vadállatok, szelídek, mérgesek,
szelíd, vad növényzet, gondoskodás és jóakarát, és
akkor nem fért
már el az
Ó Kertje
Ó előtte.*

Nézni

*Esik, nincs vége. Most nem. Illetve
most kezdi. Nagyjából állandóan esik. A
házam körül van állványozva. Borult, folyamatos
esőzés, minden vizes vagy nedves. Vagy
nyirkos. Az állványzat nedves. Pocsolyák
vannak a kertben. Ahol enyhén besüllyedt*

*a talaj, megáll a víz. Fölszárad,
megtelik. Fölszárad. Isznak a rigók. Vizes
a fejtetóm, a fejemen a bőr,
hátról előre letörlöm a tenyeremmel. Egy
mozdulat, vagy kettő. Az arcom is
vizes. Lelépek a betonról a fűre,*

*a rigók fölrebbennek. Nem szoktak hozzám.
Azt hittem, már hozzám szoktak. Bámul
a szomszéd kutya, billegteti a farkát,
az már megszokott. Szétmorzsolok egy fél
karéj kenyeret a rigóknak. Távolról néznek.
A kutya nézi a rigókat. Tavalay*

*bejelentette az Imre, hogy most már
nem fog jönni, és hogy ne
haragudjak. Imre segített rendben tartani a
kertet. A szíve miatt, nem engedi
a doktor. Ennek lassan egy éve.
Azóta nem láttam, nem mentem át*

*hozzá. Ezt még befejezem, aztán átmegyek
hozzá. Jött mindig, aggodalmas ábrázattal. Hogy
ez így meg így nem lesz
jó, mondta, és hozzátette a nevemet.
Nem lesz így jó, Endre úr,
hanem csináljuk azt, hogy. Jól van,*

*Imre, csináljuk. Egyszer beállított, aggodalmasan pislogva,
hogy Endre úr, nyitva találtam a
kertkaput. Volt hozzá kulcsa. Imre, mondtam,
ha itthon vagyok, nyitva hagyom. Akkor
még egyszer elismételte. Tudom, mondtam neki,
direkt nem csuktam be. Néztük egymást.*